

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság  
5.Bf.234/2011/7. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2012. év március hó 09. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

**Í T É L E T E T:**

A közúti veszélyeztetés büntette és más bűncselekmény miatt **vádlott** ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Bíróság 27.B.249/2009/36. számú ítéletét **megváltoztatja**.

A Dabasi Városi Bíróság 8.Bk.TM.15/2004/2. számú végzésével kiszabott 5 (öt) hónap fogházbüntetés végrehajtásának elrendelését **mellőzi**.

A büntetőeljárást ittas járművezetés vétsége miatt tekinti megszüntetettnek.

Az eljárás során 1.076.659,- (egymillió-hetvenhatezer-hatszázötvenkilenc) forint bűnügyi költség merült fel, melyből 390.658,- (háromszázkilencvenezer-hatszázötvennyolc) forint megfizetésére a vádlottat kötelezi, míg a fennmaradó 686.001,- (hatszáznyolcvanhatezer-egy) forintot az állam viseli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

**I N D O K O L Á S:**

A Fővárosi Bíróság a 2011. március 28. napján kihirdetett 27.B.249/2009/36. számú ítéletével vádlott neve vádlottat testi sértés büntettének kísérlete (Btk.170.§.(1)(5) bekezdés I. fordulata) miatt 1 év börtönre, 1 év közügyektől eltiltásra és végleges hatályú járművezetéstől eltiltásra ítélte.

Elrendelte a Dabasi Városi Bíróság 8.Bk.TM.15/2004/2. számú végzésével kiszabott 5 hónap fogházbüntetés végrehajtását.

Az ittas járművezetés szabálysértése miatt indult eljárást megszüntette.

Kötelezte a vádlottat a felmerült bűnügyi költségből 363.240 Ft megfizetésére.

Az ítélet ellen a vádlott és védője jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.520/2011. számú átiratában foglalt álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok betartásával folytatta le a bizonyítási eljárást, valamennyi szükséges bizonyítékot értékelési körébe vont és a tényállást a bizonyítékok mérlegelésével állapította meg, melyet megalapozottnak tartott.

Az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének is maradéktalanul eleget tett.

A bűnösség megállapítását és a cselekmény minősítését törvényesnek ítélte meg.

Helyesen sorolta fel az elsőfokú bíróság a bűnösségi körülményeket is. A kiszabott büntetés nemét és mértékét megfelelőnek találta.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta azzal, hogy a nyilvános ülésen nem kíván részt venni.

A védő a nyilvános ülésen a fellebbezését fenntartotta.

Az elsőfokú bíróság által hozott ítéletet megalapozatlannak tartotta. Álláspontja szerint a bizonyítékok nem képeznek olyan zárt logikai láncot, ami a vádlott bűnösségének megállapítását megalapozhatná.

A vádlott tudattartalmára is helytelen következtetést vont le az elsőfokú bíróság, mert nemcsak az eshetőleges ölési szándék nem állapítható meg, de a testi sértés okozására irányuló szándék sem.

Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság túlzott jelentőséget tulajdonított a sértetti vallomásnak és a vádlotti védekezést nem értékelte megfelelően.

E körben felhívta a figyelmet arra is, hogy a sértett meg akart egyezni a vádlottal, az első hívás a sértettől származott.

Bizonyítási indítványaik elutasítását - a szakértő1 és a tanú1 kihallgatásának elmaradását - sérelmezte.

Az orvosszakértők véleményére hivatkozott, mely szerint külsérelmi nyom nem volt, így nem igazolható a sértetti előadás.

Szakértői bizonyítás nem volt arra, hogy milyen távolságból észlelhette a vádlott a sértettet, aki egyébként jobbra és balra is kitérhetett volna.

Elsődlegesen azt indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a vádlottat bűncselekmény hiányában mentse fel.

Másodlagos indítványában a büntetés enyhítését kérte.

Az enyhítő körülmények körében arra hivatkozott, hogy a cselekmény kísérleti szakban maradt, jelentős az időmúlás, a vádlott 3 kiskorú gyermeket tart el, és a felesége jelenleg már a negyedik gyermekét várja.

A végleges hatályú járművezetéstől eltiltás alkalmazását megalapozatlannak tartotta. A szakértő<sup>2</sup> véleményére alapította ezt a döntését az elsőfokú bíróság, de ő csak a pályaalkalmasság kérdésében foglalt állást és a későbbiekben újabb közlekedés-pszichológiai vizsgálatot tartott szükségesnek.

A vádlott felszólalásában a fellebbezését szintén fenntartotta.

Személyi körülményeivel kapcsolatban elmondta, hogy júliusra várják a negyedik gyermeküket.

Már 2615 napja áll a büntetőeljárás hatálya alatt.

Ártatlanságát hangsúlyozta, hiszen, ha nincs sérült, akkor hogyan lehet elkövetni testi sértést?

A sértett a felszólalásában elmondta, hogy tény, hogy megtörtént a cselekmény, de már olyan régen volt, hogy nem is érdekli, hogy elítélik-e a vádlottat.

A vádlott az utolsó szó jogán megismételte, hogy nem követte el a cselekményt, és állította, hogy őt jobban megviselte az ellen folyó eljárás, mint a sértettet.

A fellebbezések nem alaposak.

A vádlott és védő által bejelentett fellebbezések folytán a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárást a Be.348.§.(1) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírált.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat, és a megismételt eljárásra vonatkozó iránymutatásokat is betartotta.

A bizonyítási indítványok elutasítását is megindokolta a Be.260.§.(1) és 258.§.(3) bekezdés f/ pontjának megfelelően.

Annak indokaival a másodfokú bíróság is egyetértett.

A tanú<sup>1</sup> ellentmondásos vallomása nem lenne alkalmas a további 3 tanú előadásának, és az objektív, természettudományos alapokon nyugvó igazságügyi szakértői vélemények megcáfolására.

A szakértő<sup>1</sup> igazságügyi orvosszakértő távolmaradása, és meghallgatásának elmaradása nem befolyásolta az ügy érdemi megítélését, mert a szakértő<sup>3</sup> igazságügyi orvosszakértő jelen volt, és a közösen előterjesztett szakértői véleményüket a bíróság a tárgyalás anyagává tette.

Az elsőfokú bíróság a vád tárgyává tett bűncselekmény elbírálása szempontjából releváns bizonyítékokat feltárta, azokat egyenként és összességükben is értékelte, mérlegelte, tényből tényre is a logika szabályainak szem előtt tartásával, helyesen következtetett.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozott, mentes a Be.351.§.(2) bekezdésében írt hibáktól, hiányosságoktól, de a Be.352.§.(1) bekezdés a/ pontja szerint az iratok tartalma alapján mégis kisebb kiegészítésre, pontosításra szorul az alábbiak szerint:

- A 2. oldal 7. bekezdését a vádlott nyilvános ülésen tett nyilatkozata alapján azzal egészíti ki, hogy élettársa most várja negyedik gyermeküket.

- A 2. oldal 9. bekezdését követően rögzíti azt is, hogy a Pesti Központi Kerületi Bíróság a 2010. március 11. napján kelt 11.B.30.084/2008/5. számú ítéletével, amely a Fővárosi Bíróság 23.Bf.7685/2010/4. számú végzése folytán 2011. február 1. napján emelkedett jogerőre, közokirat-hamisítás büntette miatt 30 nap közérdekű munkára ítélte a 2008. június 2. napján elkövetett cselekmény miatt, ahol a jelen ügyben elrendelt pályaalkalmassági vizsgálat során egy 2003. évi pályaalkalmassági vizsgálatról szól hamis igazolást nyújtott be.

- A 3. oldal 1. bekezdését azzal egészíti ki, hogy a tehergépkocsi össztömege 9,1 tonna volt (nyom. ir. 29. oldal, szemle jegyzőkönyv).

- A 3. oldal utolsó bekezdését azzal egészíti ki, hogy a vádlott járművezetésre való alkalmatlanságát a szabálytalan, normaszegő viselkedésre való készség, az alacsonyabb szintű önkontroll-funkció és felelősségtudat, a rendkívül magas kockázatvállalásra való hajlam alapozzák meg (átemelve az elsőfokú ítélet 13. oldal 2. bekezdéséből).

Az így kiegészített, pontosított tényállás már minden szempontból megalapozott, a vádlott tagadásával szemben álló részében is a bizonyítékok okszerű mérlegelésén alapul.

Az elsőfokú bíróság igen részletesen eleget tett az indokolási kötelezettségének is. Bemutatta a rendelkezésre álló bizonyítékokat és számot adott arról, hogy ezek közül melyiket és miért fogadta el, illetve melyiket milyen okból nem tartott elfogadhatónak.

A vádlott következetlen, többször is változtatott vallomásával szemben törvényesen fogadta el az elsőfokú bíróság a tényállás megállapításakor tanú<sup>2</sup>, tanú<sup>3</sup> és a tanú<sup>4</sup>

ténytanúk nyilatkozatát. Ezeket a tanúvallomásokat támasztották ugyanis alá az igazságügyi szakértői vélemények, melyek egyben cáfolták a vádlotti védekezést.

A büfékocsi elmozdulásával kapcsolatban a tanú4 és a tanú3 állították, hogy a vádlott a járművével a sértettet a büfékocsinak szorította és azzal együtt tolta.

A szakértő4 és a szakértő5 igazságügyi műszaki szakértők nem zárták ki a tanúvallomások elfogadhatóságát, a 30-40 cm-es elmozdulást.

Ugyanakkor a szakértő5 kizárta azt a vádlotti védekezést, hogy a fékezés során a vezetőfülke előrebillent, és így érthette el a büfékocsi előtető részét, illetve, hogy a szélvédő üveg sérülését is ez az előrebillenés okozta volna.

A szakértő4 a szakvéleményében rögzítette, hogy „a vezető legkésőbb az elütés időpontja előtt 8 másodperccel már észlelhette, hogy a sértett a büfékocsi előtt áll, a fékezést viszont az elütés időpontja előtt 1,7 másodperccel határozta el, amikor a gépkocsi az ütközés helyét 3,1 méter távolságra közelítette meg.”(nyom. ir. 243. oldal, szakértői vélemény).

Mindebből pedig egyenes következtetés vonható le a vádlotti szándékra, és ez egyben alátámasztja a tanúk nyilatkozatait is, és kizárja a véletlen érintkezésre, a gépkocsi megcsúszására vonatkozó vádlotti védekezést.

A műszaki szakértői vélemények értékelésével kapcsolatban a másodfokú bíróság mindenben egyetértett az elsőfokú bíróság ítéletének 5. oldal utolsó két bekezdésében, illetve a 6. oldalán kifejtettekkel.

A tanú1 sértett sérüléseivel kapcsolatban ugyancsak egyöntetűen állította a három tanú, hogy a vádlott a járművével a sértett testét nekinyomta a büfékocsinak.

A szakértő6 és a szakértő7 igazságügyi orvosszakértők végülis nem zárták ki a vallomások elfogadhatóságát, kihangsúlyozva, hogy részletes vizsgálati leletek hiányában ez a kérdés szakértői módszerekkel nem dönthető el.

Miután a sértett és a tanúk vallomásainak hitelessége több oldalról is megerősítést nyert, törvényesen fogadta el az elsőfokú bíróság azt a sértetti előadást, hogy a hasán és a hátán külsérelmi nyomok keletkeztek, amit a vádlotti jármű okozott, amikor a büfékocsinak nyomta.

Az elsőfokú bíróság részletesen vizsgálta a súlyosabb sérülés keletkezésének reális lehetőségét is, és a szakértő6 igazságügyi orvosszakértő nyilatkozata alapján helyesen állapította meg ítéletének 9. oldalán, hogy a vádlott cselekménye alkalmas volt súlyos, életveszélyes sérülés előidézésére.

Az elsőfokú bíróság ítéletének 9-13. oldalain igen részletesen elemezte a vádlott ittaságát, alkoholizmusát és a járművezetésre alkalmatlanságát taglaló szakértői véleményeket, vizsgálati eredményeket, amelyekkel a másodfokú bíróság is egyetértett.

Nem osztotta a másodfokú bíróság azt a védelmi álláspontot, amely a sértett valótlan tartalmú vallomását anyagi jellegű követelésének nem teljesítésével magyarázta.

Téves az a védői állítás, hogy először a tanú1 hívta volna fel telefonon a vádlottat, és hogy ezt a beszerzett híváslisták alátámasztanák.

Megállapítható ugyanis - ahogy azt az elsőfokú bíróság ítélete is helyesen rögzíti az 5. oldal 3. bekezdésében -, hogy először a vádlott hívta fel a sértettet 2005. január 20. napján, majd ezt követően hívta őt vissza a sértett 2005. január 25-én.

A sértett ezekről a telefonhívásokról a kihallgatása során részletesen nyilatkozott és a híváslisták az ő állítását támasztották alá az első telefonhívást illetően.

Szavahihetőségét a vádlotti - egyébként alá nem támasztott - állítás nem kérdőjelezheti meg, mert ahogy arra az elsőfokú bíróság is utalt ekkor már megtette első vallomását a helyszínen, és a 2005. január 5. napján kézzel írt vallomásában is azzal egyezően nyilatkozott. Ebből következően valóban kockázatot vállalt volna vallomásának megváltoztatásával, így ezt a vádlotti védekezést is alappal vetett el az elsőfokú bíróság.

Meg kell jegyezni még ezzel kapcsolatban, hogy a tanú2-vel egyezően nyilatkozott a történetről a tanú4 és a tanú3 is. Az ő vallomásukkal kapcsolatban pedig anyagi érdek nem jöhet szóba.

A felmentésre irányuló fellebbezések az elsőfokú bíróságnak a bizonyítékokat értékelő, mérlegelő tevékenységét támadják, a vádlotti védekezés elfogadtatását célozzák, ami a megalapozott tényállás mellett a másodfokú eljárásban nem vezethet eredményre.

Az irányadó tényállásból okszerűen következtetett az elsőfokú bíróság a vádlott bűnösségére és törvényes a cselekmény testi épség elleni cselekményként minősítése is.

A bizonyítás eredményével összhangban törvényesen zárta ki az elsőfokú bíróság az élet kioltására irányuló vádlotti szándékot.

Ugyanakkor a vádlott a 9,1 tonna össztömegű járművel a sértett testét a büfékocsinak nyomta, elzárva előle a menekülés, kitérés lehetőségét. A testre kifejtett erő nagyságára tekintettel az életveszélyes sérülés bekövetkezésének reális lehetőségével és ebbe belenyugodva cselekedett.

A bírói gyakorlatra is utalva az ítélet 14. oldal 6. és 7. bekezdésében, továbbá a 15. oldal 1. bekezdésében helytálló jogi érveléssel zárta ki az elsőfokú bíróság a közúti veszélyeztetés megállapíthatóságát.

Tévesen állapította meg viszont az elsőfokú bíróság, hogy a vádlott megvalósította az ittas vezetés szabálysértését.

Az ügyész a perbeszédében úgy nyilatkozott, hogy az ittas járművezetés vétsége tekintetében a vádat nem tartja fenn (36. tjkv. 38. oldal), végindítványában pedig mellőzésre utalt (bíróági iratok 37. sorsz.).

Ebből pedig a másodfokú bíróság álláspontja szerint a Be.311.§.(1) bekezdésében foglalt vádelejtésre lehet következtetni, ami a Be.322.§.(1) bekezdés e/ pontjában meghatározott eljárás megszüntetését vonja maga után.

A Be.337.§.(1) bekezdése értelmében szabálysértés elbírálására a bíróságnak csak akkor van lehetősége, ha a tárgyalás eredményéhez képest úgy látja, hogy a vád tárgyává tett cselekmény szabálysértés, és ezért a vádlottat felmenti.

Jelen esetben azonban - a vádelejtésre tekintettel - a szabálysértés elbírálására nem volt törvényes lehetőség.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság az ittas járművezetés vétsége miatti büntetőeljárást tekintette megszüntetettnek a Be.322.§.(1) bekezdés e/ pontjára figyelemmel.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során értékelhető körülményeket túlnyomórészt pontosan felsorolta, és azokat súlyuknak, nyomatékuknak megfelelően értékelte.

További enyhítő körülményként kell értékelni az eshetőleges szándékkal elkövetést, és azt, hogy a vádlott élettársa jelenleg a negyedik gyermeküket várja.

Az így kiegészített bűnösségi körülmények alapján is megállapítható, hogy az enyhítő körülményekre figyelemmel az enyhítő szakasz teljes kimerítésével kiszabott szabadságvesztés arányban áll a vádlott által elkövetett bűncselekmény tárgyi súlyával, társadalomra veszélyességével, a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyességgel, bűnösségének fokával.

A szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztését a törvény zárja ki, míg enyhébb büntetési nem - figyelemmel a vádlott előéletére - súlytalan lenne, és nem lenne alkalmas a büntetési célok elérésére.

Egyetértett a másodfokú bíróság a végleges hatályú járművezetéstől eltiltással is.

Végleges hatállyal az tiltható el, aki a járművezetésre alkalmatlan.

Alkalmatlannak tekinthető, akinél súlyos fokú és állandósult jellemhiba, kifogásolható életvezetési stílus észlelhető (például ittas járművezetés miatti többszörös elítélés). (38/2007.BK. vélemény)

A végleges hatályú járművezetéstől eltiltás szempontjaival számtalan eseti döntés is foglalkozott, és adott iránymutatást a gyakorlat számára (pl. BH.1986/3., BH.1993/590.).

A vádlottat ittas járművezetés vétsége miatt már két esetben felelősségre vonták, közlekedési szabálysértési eljárások is folytak ellene.

A Nemzeti Közlekedési Hatóság által elvégzett pályaalkalmassági vizsgálat 2008. és 2011. évben is „alkalmatlan” minősítéssel zárult.

A jelenleg elbírált kiemelkedő tárgyi súlyú, garázda jellegű bűncselekményét is ittas állapotban, járművét vezetve követte el.

Mindezek a körülmények a vádlottnál olyan súlyos jellemhibára utalnak, amelyek arra engednek következtetni, hogy a jövőben is hajlamos lenne hasonló cselekmények elkövetésére. Így véglegesen alkalmatlan arra, hogy a közúti forgalomban járművezetőként részt vegyen.

Az elsőfokú bíróság ítéletében elrendelte a korábbi felfüggesztett szabadságvesztés végrehajtását, melyre az ítélet kihirdetésekor még törvényes lehetőség volt, a másodfokú nyilvános ülésig azonban ennek a felfüggesztett büntetésnek a végrehajthatósága már elévült.

A 4/2006. Büntető jogegységi határozat foglalkozik a végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés elévülésével. Ennek II. pontja kimondja, hogy a felfüggesztett büntetés elévülése a próbaidő leteltének napján kezdődik. A büntetés elévülését - a próbaidő letelte után - a felfüggesztett szabadságvesztés végrehajtását elrendelő jogerős bírósági határozat szakítja félbe. Nem szakítja meg tehát az elévülést a végrehajtást elrendelő nem jogerős határozat (4/2006. Büntető jogegységi határozat indokolás III/5/b/ pontja).

A vádlott esetében a Dabasi Városi Bíróság felfüggesztett szabadságvesztést kiszabó végzése 2004. szeptember 1. napján emelkedett jogerőre. A próbaidő tartama 2 év volt, ami 2006. augusztus 31. napján járt le. Ettől az időponttól kezdődően kell számítani a büntetés elévülését, ami a Btk.67.§.(1) bekezdés d/ pontja szerint 5 év.

Ez az elévülési idő pedig 2011. augusztus 30. napján letelt.

Mindezek alapján a Dabasi Városi Bíróság 8.Bk.TM.15/2004/2. számú végzésével kiszabott 5 hónap fogházbüntetés végrehajtásának elrendelését mellőzni kellett.

Ez nem változtat azon a tényen, hogy a bűncselekmény elkövetésekor hatályban volt Btk.90.§. a/ pontja értelmében a kiszabott szabadságvesztés végrehajtása nem függeszthető fel.

A járulékos kérdések körében törvényesen került sor a szabadságvesztés végrehajtási fokozatának meghatározására, de az elsőfokú bíróság elmulasztotta ítélete indokolásában megállapítani, hogy a vádlott a szabadságvesztés büntetésből a Btk.47.§.(2) bekezdés II. fordulata értelmében a büntetése legalább háromnegyed részének kitöltése után feltételes szabadságra bocsátható.

Az elsőfokú bíróság ítéletében nem állapította meg az eljárás során felmerült bűnügyi költség teljes összegét, és tévesen rendelkezett a vádlottat terhelő bűnügyi költség összegéről is.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy az eljárás során felmerült egyes költségek nem kerültek bejegyzésre a költségjegyzékbe. Így elmaradt a szakértő<sup>7</sup> igazságügyi orvosszakértő véleményével kapcsolatos bűnügyi költség bejegyzése is (8/I. sorszámú 62.438 Ft, 8/II. sorszámú végzés 4.700 Ft).

Ugyanígy nem került bejegyzésre a szakértő<sup>8</sup> és a szakértő<sup>9</sup> igazságügyi orvosszakértők véleményének díja sem (74.950 Ft).

Ezeket is figyelembe véve a büntetőeljárás során 1.076.659 Ft bűnügyi költség merült fel.

Nem vette figyelembe az elsőfokú bíróság a Be.403.§.(5) bekezdésében foglaltakat, mely szerint a vádlott nem kötelezhető annak a bűnügyi költségnek a viselésére, amely annak folytán merült fel, hogy az eljárást meg kellett ismételni.

E rendelkezés helyes értelmezése szerint a megismételt eljárásban felmerült bűnügyi költséget az állam viseli.

Figyelemmel kellett még lenni arra a körülményre is, hogy az ittas járművezetés vétsége a vádlott terhére nem került megállapításra, így a Be.338.§.(2) bekezdése alapján az alkoholos befolyásoltság mértékével kapcsolatos szakértő díj megfizetésére sem lehet kötelezni a vádlottat. Mivel az ezzel kapcsolatos szakvélemény előterjesztésére az elmeállapot véleményezésével egyidejűleg került sor, így az alapeljárásban felmerült ezzel összefüggő költségek fele részének (30.987 Ft-nak) megfizetésére látta csak kötelezhetőnek a másodfokú bíróság a vádlottat.

A fenti számítás alapján a vádlottat 390.658 Ft bűnügyi költség megfizetésére kellett kötelezni, míg a fennmaradó 686.001 Ft bűnügyi költséget az állam viseli.

Tekintettel a fentiekre az ítélőtábla a Fővárosi Bíróság 27.B.249/2009/36. számú ítéletét a Be.372.§.(1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint részben megváltoztatta, míg egyéb törvényes rendelkezéseit a Be.371.§.(1) bekezdése alapján helybenhagyta.

**Budapest**, 2012. év március hó 09. napján

**Máziné dr.Szepesi Erzsébet** sk.  
a tanács elnöke

**dr.Magócsi István** sk  
előadó bíró

**Zólyominé dr.Törő Erzsébet** sk.  
bíró

A Fővárosi Bíróság 27.B.249/2009/36. számú ítélete a Fővárosi Ítélőtábla 5.Bf.234/2011/7. számú ítéletében írt változtatással 2012. év március 9. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

***Budapest***, 2012. év március hó 09. napján

***Máziné dr.Szepesi Erzsébet*** sk.  
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:  
Pécsi Orsolya  
bíróági ügyintéző